

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

THE AMERICAN EGGS

Gillettenarrative.com

GILLETTE ȘI OUĂLE AMERICANE

GILLETTE TRAILER 16 — NANDO THE SCRIBE

Avionul tocmai aterizase. Soția și fiica mea erau amândouă neîncrezătoare și bănuitoare: un nou început se transformase în incertitudine, iar să audă atâția oameni vorbind o altă limbă era ceva complet nou pentru ele.

Aeroportul JFK, New York, ne întâmpina. Pentru mine însemna întoarcerea acasă — pe pământul meu — care trecuse de la o promisiune de identitate la o cucerire și la o perspectivă nouă.

Pe scurt: când Barza trebuia să mă lase la New York, acum 61 de ani, a fost orbită și fermecată de un uliu calabrez și a hotărât să mă lase pe versanții munților Aspromonte. Dar asta e altă poveste.

Am luat bagajele și ne-am urcat într-un taxi galben. Șoferul ne-a întrebat încotro mergem, iar eu i-am dat adresa. Apoi m-a întrebat de unde venim și de unde sunt eu de fel.

I-am răspuns: „Queens, NY.”

Pe tot drumul, liniște deplină. Când am ajuns, l-am întrebat cât costă cursa: „22 USD cu cardul; dacă plățiți cash, 14 USD.”

L-am privit cu prietenie, iar el a spus: „Am lucrat 12 ani la Napoli și am învățat că doar așa îmi pot plăti în continuare viciile. Și după bagaje mi-am dat seama că veniți din Italia. Bine ați venit la New York.”

Casa era nouă și frumoasă, cu o singură intrare dinspre stradă și doar câteva trepte de urcat. Cele două femei s-au privit și au vorbit prin tăcerile lor — dar eu, cu „codul feminin” încorporat de la naștere, puteam citi nuanțele și gândurile din spatele privirilor lor.

„Suntem acasă”, le-am spus. „Mai târziu mă duc să cumpăr ceva de mâncare.”

Am ieșit să fac provizii. Nu-mi plac supermarketurile: Walmart îi primește pe toți, dar clienții plătesc scump la Walmart. Furnizorii mei rămân micile magazine de cartier, acele locuri unde, schimbând câteva vorbe sau o glumă, pot aduna știri adevărate — și pot scrie despre viața mea.

„Și ouăle, Jack, de unde le pot cumpăra proaspete?”

„În spatele străzii ăsteia e un turc pe nume Kan. Are câteva găini ale lui, pe care le păzește cu grijă. Vezi dacă are ce cauți.”

Câțiva pași mai încolo, am ajuns. Vorbea chiar și italiană — și atunci au început surprizele.

M-a dus în spatele magazinului să-mi arate găinile: am numărat doar nouă, iar una dintre ele avea pe aripi o pată cu culorile steagului italian. Curios, l-am întrebat ce înseamnă.

Mândru, a spus: „Acea e Camilla. Vine din Italia, din Napoli — cartierul Forcella. Mi-a dăruit-o unchiul meu. Face ouă minunate. Sunt ouă pe care le poți bea proaspete, nu e nevoie să le gătești. Nu-mi hrănesc niciodată doamnele cu chimicale — doar hrană naturală, cum facem noi în Turcia.”

M-a întrebat dacă vreau să gust câteva și, bineînțeles, am acceptat: „Ce ocazie mai bună?”

Ne-am așezat la o măsuță în magazin, stând de vorbă, iar el mi-a adus o farfurie cu trei ouă.

„Abia ouate de Camilla mea. Nando, ești un om norocos”, a spus.

Erau calde la atingere. Am așteptat să se așeze înainte să continuăm conversația.

M-a întrebat ce vreau să beau. „Cafea americană, vă rog.”

Am început să înțep primul ou — dar nu se făcea nicio gaură. Am încercat altul, apoi pe ultimul.

Toate trei erau fierte tari.

...Un miracol. Eram în America.

O găină care face ouă deja fierte — nu e nevoie să le gătești. N-am arătat nici surprindere, nici neliniște; l-am întrebat doar pe Kan cu cât ar vrea să mi-o vândă pe Camilla. M-a întrebat de ce.

A zâmbit: „Ți-au plăcut ouăle?”

I-am spus că vreau s-o dăruiesc fiicei mele, care iubește găinile.

În sinea mea mă gândeam: ori un proiect de un milion de dolari... ori o fraudă care așteaptă să fie înțeleasă.

Am plătit, mi-am luat rămas-bun și am plecat. N-am pomenit nimic nimănui, dar a doua zi m-am întors.

„Bună dimineăta, Kan. Aș putea primi și azi niște ouă de băut?”

„Sigur, ia loc. Ți le aduc imediat.”

„Aș vrea să intru în coteț și să le iau direct de la Camilla.”

„Îmi pare rău, Nando, dar aseară am gătit-o pentru o petrecere de ziua cuiva. Îți aduc însă alte ouă.”

Același ritual, aceeași masă, aceeași farfurie: trei ouă proaspete, de băut — dar încă o dată fierte tari și gata de mâncat.

Am plătit, am plecat și m-am gândit: visul american.

Sau poate... el e cel care încearcă să mă găsească — și încă nu m-a găsit?

Bun venit în America

Nando